

ikke nærmere gaae ind paa de Mindretalsforslag, der ere stillede under Nr. 3; kun skal jeg bemærke, at naar det deri er foreslaaet, at Medlemmerne af Commissionen ikke skulde have nogen Løn, kan dette maaskee være ganske rigtigt, da det jo rimeligviis kun bliver i et meget ringe Omfang, at denne Ret vil komme til at påkjende Sager. Men skulle de ikke have Løn, saa forekommer det mig rigtignok betænkeligt, at deres Functionslid udvides fra 3 til 6 Aar; dog, dette er jo af mindre Betydning. — Jeg kan altsaa ikke fuldkommen tiltræde noget af Forslagene, men agter imidlertid ved nærværende Behandling at stemme for Forslaget under Nr. 2.

Oyenbøll. Den sidste ærede Taler har gjort forskjellige Betragtninger gjældende, som ogsaa have paatrængt sig mig ved at see Endringsforslagene, og jeg kan derfor fatte mig forholdsviis kort. Hvad for det Første angaaer Forslaget under Nr. 1, da er jeg ganske enig med den foregaaende ærede Taler i ikke at kunne gaae ind derpaa. Det forholder sig ganske rigtigt, at Embedsmændene derved ville komme ind under en disciplinair Myndighed, og navnlig skal jeg gjøre opmærksom paa et Udtryk i Forslaget, som vistnok i saa Fald vilde være meget farligt, nemlig „Mydighed mod sine Foresattes Befalinger“. Men min Hovedbetragtning, for hvilken jeg har ønsket Ordet, og som ogsaa er bleven udtalt af den ærede sidste Taler, er den, at man, hvor der er Tale om Foranstaltninger med Hensyn til Embedsmænd, ikke gjerne maa stille dem paa et eksklusivt Standpunkt. Dette er en Betragtning, som jeg ikke alene gjør gjældende i Forhold til Embedsstanden, men som jeg ogsaa vil have gjort gjældende i Forhold til Befolkningen. Vi Alle, i alt Fald vi, der hde ude paa Landet, vide, at tidligere, da Embedsmændene vare bedre stillede og havde flere saakaldte Privilegier, bleve de betragtede som en privilegeret Stand, de bleve i Grunden stillede i Modfætning til Befolkningen, og det er en saadan Betragtning hos Menigmand, som jeg mener, man saameget som muligt skal søge at udviffe. Jeg troer, at det Forslag, der foreligger her fra Regjeringen, vil for Lægmands

Betragtning nærmest stille sig saaledes, at de ville sige: Ja, Embedsmændene skulle naturligviis favoriseres. Det er en almindelig Lægmandsbetragtning, at Påkjendelse af Embedsmændenes Forhold bør stee ved Domstolene, og at denne Ret skal gjælde ligesaa vel for den Eine som for den Anden. Jeg troer derfor, at det vil staa Embedsmændenes Stilling, at der bliver indsat en saadan Commission, som her foreslaaet. Det er ved Siden af de Grunde, der tale imod dette Forslag, af den ærede Ordfører for Stillerne af Forslaget under Nr. 2 anført, at efter hans Forslag vilde en justtittel Behandling ikke altid være ubetinget nødvendig, ja vilde endog saagodt som aldrig finde Sted, fordi Regjeringen sjældent vilde affedige en Embedsmand, uden at han vistnok havde gjort sig fortjent til Affed, og Embedsmanden vel vilde være sig for at fremkalde en Undersøgelse, der efter min Mening er den piintligste og skarpeste for en Embedsmand, nemlig justtittel Undersøgelse; han vilde snarere underkaste sig Ministeriets Bedømmelse og tage imod Pension efter særlig Lov. Allerede af den Grund finder jeg det ønskeligt at gaae den Ret, Forslaget under Nr. 2 anviser, fremsfor, hvergang en Embedsmand affediges, at fremkalde en Undersøgelse mod ham igjennem en saadan Commission. Den ærede sidste Taler nævnde som en Anke imod en saadan Undersøgelsescommission, at den var hemmelig, og herved kommer jeg tilbage til en Sag, som jeg i den korte Tid, jeg har siddet her i Landsthinget, allerede har haft Leilighed til et Par Gange at berøre, og som jeg skal berøre, hvergang der er Leilighed dertil, at man seer med en vis Glæde og Forhaabning hen til en snarlig Omordning af Retspleien og navnlig til Indførelse af Nævninger. Vilde det da ikke være besynderligt, at en Embedsmand, der var anlagt for et misligt Forhold, skulde møde for en saadan hemmelig Commission, naar man havde Nævninger, hvor han kunde staae ligeoverfor Publicums Dine? Navnlige hvis han er uskyldig, staaer han sig bedre derved, end ved, at hans Sag finder sin Afgjørelse igjennem en hemmelig Undersøgelse. Dernæst er der en anden Ting, som giver en ganske anderledes Garanti for Dommens Retfærdig-